

Bella és a barátság!

Egyszer volt hol nem volt, volt egyszer egy királylány. Nem egy szokványos hisztis királylány volt, aki a kastélyt és a koronát szerette, hanem az állatokat, de őket nagyon.

Értette is őket és beszélgetett velük. Nagyon szeretett az állatokkal piknikezni! Sokan kérdezték, hogy tud velük beszélgetni?

Ő erre ezt felelte: kiskorába talált egy ajtót a kastély hátsó kertjében és bement. Rengeteg állatot látott ott és hallotta is őket. Nagyon hamar megkedvelték a királylányt az állatok, és barátjuknak tekintették.

Mindenki szerette csak egy valaki nem, a kis katica. Ő azt mondta a többieknek mérgesen:

- Lehet hogy ránk támad!!

Ezzel ijesztgette a többi állatot, de szerencsére nem hittek a kis katicának, mert tudták, hogy kedves a királylány!

Egyik nap véletlenül találkoztak az erdőben.

- Hogy hívnak?-kérdezte a kis katica félénk hangon.
- Bella. Téged?-kérdezett vissza a királylány kíváncsian.

A kis katica erre mérgesen ezt felelte:

- Nem mondom meg!- majd elviharzott.

Bellának nagyon rosszul esett, hogy nem mondta meg a nevét a katica, de eszébe jutott, hogy meg tudja kérdezni a többi állatkától, akik mondták, hogy Durcos a neve. Hát tényleg látszik rajta hogy Durcos, gondolta a királylány, mert egész nap megsem szólalt, csak mérgesen nézegetett és repkedett.

Egyik nap azonban csoda történt. Odament a katica Bellához és megkérdezte:

- Leszel a barátom?

Bella oda nézett és azt felelte:

- Igen, persze, Durcos!
- Honnan tudod a nevem?- kérdezte kíváncsian Durcos.- Hiszen nem mondtam meg.
- Sok dolgot tudok rólad.- mondta Bella.

Durcos mindent akart tudni de Bella nem engedte.

Talán ha elmondta volna, az én mesém is tovább tartott volna.

Jelige: Masni